

El règim dels verbs

El règim dels verbs —si són de règim directe o indirecte, si exigeixen tal o tal preposició per a introduir un complement— és un dels problemes o aspectes del llenguatge que demanen més sovint de recórrer als diccionaris. Podem saber molt bé la regla gramatical segons la qual el complement directe, en català (contràriament al castellà), s'ha d'introduir sempre sense preposició (llevat de casos molt excepcionals), i que el complement indirecte s'introdueix amb la preposició *a*. Però, és clar, la recta aplicació d'aquesta regla suposa la coneixença, en cada cas, del règim del verb, directe o indirecte, que no ens dona sinó la pràctica del llenguatge, la qual és molt difícil, però, que es pugui estendre a tots els verbs existents. No és infreqüent, d'altra banda, que un mateix verb es pugui usar amb règims diferents: diem *obeir els pares* però *obeir a les circumstàncies* (ús recentment admès per la Secció Filològica i que ja recull la Gran Enciclopèdia).

Dos verbs que observem que són usats constantment amb un règim indegut són *preocupar* i *obviar*. El primer, *preocupar*, és exclusivament un verb de règim directe (no cal dir que ho hem comprovat als diccionaris), això és, demana una complement directe, introduït sense cap preposició. Cal dir, per tant, *Aquest problema preocupa les autoritats*, *Es un noi que preocupa molt els seus pares*, i no *...a les autoritats* i *...als seus pares*. És molt freqüent que els complements del verb *preocupar*, que són sempre de designació personal, siguin representats per pronoms febles. Si són de primera persona o de segona, com que tenen una forma única per a tots el casos, no hi ha possibilitat d'error: *Em preocupa que no digui res*, *Us preocupa la crisi*. *Es en l'ús del pronom de tercera persona, especialment del singular, que es produeixen els errors*. *Llegim i sentim sovint, efectivament* *Li preocupa molt aquesta qüestió* en lloc de *El preocupa molt aquesta qüestió*, que és la frase correcta.

En canvi, *obviar* demana un complement introduït per la preposició *a*: *Hem obviat a aquests inconvenients*. Aquest fet comporta dues conseqüències: que no podem dir *Els hem obviat* ni *Els inconvenients obviats* (talment com no diem pas *Les hem accedit* i *Les peticions accedides*), sinó que hem de dir *Hi hem obviat* i *Els inconvenients a què hem obviat* (igual que *Hi hem accedit* i *Les peticions a què hem accedit*).

Albert Jané